

Тѣ продължили да се препиратъ така доста време. Всѣки настоявалъ на своето. Работата дошла до караница.

Въ това време се задалъ другъ човѣкъ. Той идѣлъ отъ пазаря и каралъ, натоваренъ на конь, единъ чувалъ брашно. Като чулъ двамата умници да се каратъ, той се спрѣлъ и ги слушалъ дълго. По едно време ги помолилъ да му помогнатъ да снесе отъ коня чувала съ брашното. После го донесълъ до самия брѣгъ, отвързалъ устието му и изсипалъ всичкото брашно въ рѣката. Следъ това запиталъ.

— Кажете ми сега, колко брашно има въ чувала.

— Въ него не остана никакво брашно, отговорили умниците, като се чудѣли и не разбрали, защо той изсипва въ рѣката купеното отъ пазаря брашно.

— Вие сте прави, казалъ имъ човѣкътъ. Въ чувала не остана никакво брашно, тъй както и въ вашитѣ глави не е останалъ никакъвъ умъ, щомъ сте седнали да се препирате за такава дребна работа.

— Разбрахте ли? добавилъ той и метналъ празния човалъ на коня и си поелъ пѣтя.

Другитѣ двама се спогледали и като че се питали:

— Дали отъ много умъ изсипа пѣкъ тоя умникъ брашното въ водата?

Отъ английски: Н. Моренъ.

